

CULTUURDAGBOEK MIRNA ACKERS

ZONDAG 31 AUGUSTUS

Karaoke

Konnichiwa! Ik ben nu een week in Kobe, Japan samen met mijn vriend. Ik mag namelijk deelnemen aan de prestigieuze Kobe International Flute Competition, een van de grootste fluitconcoursen ter wereld dat één keer in de vier jaar wordt gehouden. Oudwinnaars spelen in 's werelds toporkesten en zijn gerenommeerde solisten. Met mijn 29 jaar ben ik bijna 'te oud' om deel te nemen aan concoursen - de meeste hebben een leeftijdsgrens van dertig jaar - maar ik wilde het één keer proberen.

Niet alleen in de fluitwereld, ook in Kobe is dit concours een hele happening. Er is een heel muziekfestival van twee maanden omheen gebouwd. Zo woonden we al het slotconcert bij van de Japanse Fluit Conventie en zagen we een fluitorkest van 500 man spelen in een winkelcentrum. In Nederland organiseer ik samen met Rogier de Pijper ook fluitorkest-projecten onder de naam Flutopia - laatst nog een *Matthäus-Passion* met 150 fluitisten - maar van dit formaat kunnen we alleen maar dromen!

Vandaag repeteer ik met een van de concoursplanisten en kan ik eindelijk terecht in een officiële repetitieruimte. Tot nu toe studeerde ik vooral in karaokekamers. Karaoke is heel groot in Japan. Naast het hotel zit een complex met zo'n vijftig karaokekamers die je spotgoedkoop kunt huren. Ze zijn redelijk geluiddicht (lees: de buren hebben de muziek zo hard dat ze mij toch niet horen). Het is heerlijk om even zelf te studeren zonder al dat lawaai van karaoke zingende Japanners op de achtergrond. In de buitenwereld zijn de Japanners beleefd, bescheiden en stil, maar in de karaokekamers gaan ze los.

MAANDAG 1 SEPTEMBER

Handtekening

'Niet geschoten is altijd mis', dacht ik toen ik me afgelopen september aanmeldde voor dit concours. Uit honderden auditievideo's van over de hele wereld mag ik als een van de 40 uitverkorenen het podium van de Kobe Bunka Hall betreden. Normaal verdwijnen mijn zenuwen als ik de eerste noot heb gespeeld, maar dit keer bleven ze tot het einde. Hierdoor was ik extreem alert en hoorde ik alles wat niet zo perfect ging als ik wilde. Terug in de kleedkamer was de ontlading na de maandenlange voorbereiding groot. Toen ik weer gekalmeerd naar buiten liep, kwam er een Japanse man op me afgerend vragend om een handtekening. Misschien had ik toch beter gespeeld dan ik dacht?

DINSDAG 2 SEPTEMBER

Terugluisteren

De laatste dag van de eerste ronde is aangebroken en daarmee komt vandaag ook de uitslag. De eerste ronde is verdeeld over vier dagen en iedere deelnemer speelt een half uur. Gelukkig is het concours met kenmerkende Japanse precisie georganiseerd, zodat de negenkoppige internationale jury rustig naar iedere deelnemer kan luisteren. Zij geven iedere fluitist individueel en zonder overleg punten. De twaalf fluitisten met de meeste punten gaan door naar de tweede ronde: de halve finale.

Ik verzamel eindelijk de moed om mijn eerste ronde terug te luisteren. Wat blijkt: het klinkt veel beter dan ik gisteren dacht. Om half zeven volgt dan eindelijk de uitslag, en... IK BEN DOOR!

Mirna Ackers tijdens de halve finale van de Kobe International Flute Competition. FOTO KO SASAKI

Juryvoorzitter Hideaki Sakai (rechts) en jurylid Timothy Hutchins (midden). FOTO KO SASAKI

'Dit voelt al als een overwinning'

Mirna Ackers, fluitist in het Noord Nederlands Orkest, heeft zich aangemeld voor de belangrijke Kobe International Flute Competition in Japan, net voordat ze er te oud voor is. Ze beschrijft haar week in aanloop naar de finale. Haalt ze die?: „In de karaokekamers gaan de Japanners los.“

Mirna Ackers studeert 's ochtends voor haar optreden. FOTO KO SASAKI

WOENSDAG 3 SEPTEMBER

YouTube

Waar de eerste ronde zoveel dagen in beslag nam, gaat het nu ineens razendsnel. Direct na de uitslag werd er gelooft om de volgorde van de halve finale te bepalen en deze ochtend repeteer ik al met de pianiste. Wel een andere dan de vorige keer, maar gelukkig spelen ze allemaal fantastisch. Er is weinig keuzevrijheid in de te spelen stukken, maar in het repertoire van deze ronde kan ik me meer uitleven dan dat van de eerste ronde.

Wat een geluk dat ik dit hele avontuur niet alleen hoeft te doorstaan en dat mijn vriend mee is voor de nodige morele steun en afleiding. Ook in Nederland leeft iedereen mee en zetten sommigen morgen zelfs de wekker om 4:30u om mijn optreden live op YouTube te volgen.

DONDERDAG 4 SEPTEMBER

Overwinning

Het is bloedheet in Japan: de gevoels-temperatuur ligt dagelijks boven de 40° C. Buiten is het zelfs in de meest zomerse kleding niet uit te houden, maar binnen blazen de airco's op volle toeren en sta ik nu zelfs bibberend in mijn kleedkamer. Ik besluit iemand van de staf te vragen of de airco uit kan. Dat blijkt niet te kunnen, maar even later wordt er op mijn deur geklopt en brengen ze een kachelkje binnen...

Een uur later word ik met mijn Japanse naam 'Miruna Akashi' aangekondigd en mag ik (inmiddels opgewarmd) het podium op. Dit keer voel ik de spanning als een vriend in plaats van een vijand en geniet ik van elke noot. Dat speelt zoveel fijner.

Van de twaalf halvefinalisten gaan er zes door naar de finale en helaas zit ik daar niet bij. Jammer, want ik had graag het fluitconcert van Mozart met orkest gesoleerd. Maar ik voel ook trots: de halve finale bereiken voelde al als een enorme overwinning naast überhaupt uitgenodigd worden. De afgelopen edities werden er namelijk geen Nederlanders geselecteerd voor deelname. Iedereen die gespeeld heeft is steengoed, dus echt verliezen is er niet bij.

Na afloop krijg ik persoonlijke feedback van de jury. Een aantal hadden me graag in de finale gehad, wat een compliment! Maar het blijft een competitie en het blijven negen verschillende meningen.

VRIJDAG 5 SEPTEMBER

Fiets

Lang treuren doe ik dan ook niet: het is tijd om van Japan te gaan genieten. Ik volg mijn vriend die het toeristische gedeelte van de reis heeft gepland - ik had me vooral gestort op het fluitgedeelte. We nemen de trein naar Kyoto. Waar het in Kobe rustig en niet toeristisch aanvoelt, ondanks dat de stad met 1,5 miljoen inwoners groter is dan Amsterdam, weemt het in Kyoto van de toeristen. We besluiten als echte Nederlanders op de fiets Kyoto te verkennen en een aantal van de 1.600 tempels te bezoeken. En wie komen we tegen? Een groepje medekandidaten van het concours die blijkbaar hetzelfde idee hadden: even de fluit vergeten en gewoon toerist zijn.

Volgende week voeg ik me weer bij mijn collega's in het Noord Nederlands Orkest, maar eerst laat ik Japan en dit hele avontuur nog even rustig op me inwerken. Arigato gozaimasu!